

FØROYAR ERU

MÍTT HEIM

MOHAMMAD ASHRAFF VAR Í NÓGV ÁR KEND **BÝARMYND** Í HAVN. SEINASTU **19** ÁRINI HEVUR HANN BÚLEIKAST Í **DANMARK**, MEN **SJÁLVUR** TEKUR HANN **TIL**, AT TAÐ ER **BARA** KROPPURIN, SUM ER **FLUTTUR**. HØVDIÐ OG **HJARTAÐ** HAVA **ALTÍÐ** VERIÐ EFTIR Í **FØROYUM**

TILVERA

Jákup Mørk
jakup@sosialurin.fo

»Tá tú plagdi at keypa í grillini hjá Ashraf«.

Soleiðis ljóðar eitt av eyðkennum í longum facebook-tráði, har spurningurin var: Tú ert havnarbarn frá 80'unum, tá tú hevur...

Mohammad Ashraf rak í 11 ár tað, sum uttan iva var best umtókta grillbarrin í landinum, men í mai mánaði í 1994 var liðugt. Tá snaraði lykilin í Snack-grill 83 fyrri seinastu ferð, og Ashraf flutti til Danmarkar, har hann hevur búleikast síðani.

Nú vitjar hann aftur á klettunum, og tað er ein fegin pensionistur, sum hesar seinastu tveir mánaðirnar hevur vitjað vinir og kenningar.

Fann barnadreymin á Tvøroyri

Sum við so nógvum, so átti tilvildin sín lut, tá Ashraf yvir høvur kom til Føroya á fyrsta sinni.

– Vit skulu aftur til 1971, um vit skulu hava orsökina, sigur Ashraf, sum framvegis tosar eins væl føroyskt, sum hann gjørdi tað fyrri 19 árum síðani.

– Eg búði í Danmark, og eg hevði funnið mær eina føroyska gentu. Á jólum hetta árið fóru vit til Tvøroyri, haðani hon var ættað, og fyrri meg var hetta ótrúligt. Umhvørvið í Føroyum, og tann mátin, sum føroyingar eru sum fólkaslag, var júst soleiðis, ið eg sum smádrongur hevðið ímyndað mær, at heimurin eigur at vera.

– Ferðin vardi bert trýggjar vikur, men Føroyar høvdu longu vunnið sær plássið í mínum hjartað. Gott ár seinni fingi vit møguleikan at flyta til Føroya, tá táverandi verfaðirin ikki longur hevði orku at reka kioskina, sum hann hevði á Tvøroyri. Vermamman spurdi

Viggo Poulsen

Tað var ikki altíð lætt at Mohammad Ashraf og bégva í Føroyum í 70'unum. Sæð burtur frá nógvum dønnum, so vóru tilflytarar ráð sjón, og tilflytarar úr Pakistan var mest sum ókent fyribrigdi.

Tí var talan um nógvar spurningar, sum Ashraf mátti standa modell til, og tað var ikki altíð, at hann tímdi at svara hesum.

– Tað endaði við, at eg segði meg vera Viggo Poulsen, og at eg var slektaður av Selatræð, um fólk spurdu, hvør og hvaðani eg var. Tað var lættari hjá føroyingum at fyrihalda seg til hetta, og so slapp eg undan at svara øllum møguligum spurningum.

– Hjá fleiri hekk hetta bara við, so í dag eru nøkur, sum kalla meg Viggo, meðan onnur siga Ashraf, og fyrri meg hevur tað ikki tann stóra týðningin.

okkum, um vit høvdu hug at taka við, og vit søgdu ja til at gera eina roynd. Eg dugdi ikki eitt orð á føroyskum, so vit avtalaðu, at vit skuldu royna í hálvt ár, og at vit so skuldu taka støðu til hetta.

– Men tað gekk nú ikki heilt, sum tað skuldi. Sjálvandi havi eg eisini átt mín part í hesum, men í øllum førum riggaði alt ikki serliga væl. Og endin gjørdist, at eg fór frá unnustuni og lítlu dóttur okkara.

– Eg var á veg til Danmarkar, men í Havn steðgaði eg á Sjómansheiminum, og skundurin var ikki meira enn so, at eg hevði tíð at hugsa eitt sindur. Ein niðurstøða hjá mær var, at eg ynskti at vera nær dótttrini. Flutti eg nú av land-

inum, so var als ikki víst, at eg kom at hava nakað samband við hana, og eg ynskti, at hon eisini skuldi hava góð minni um pápa sín.

– Frá vermammuni hevði eg fingið eitt telefonnummar, har eg kundi ringja at spyrja um arbeiði. Tað eydnaðist mær at fáa arbeiði hjá Danberg & Sørensen, sum um hetta mundið stoyptu við Tørsbyrgi, og so fór eg ongan veg kortini. Í trýggjar mánaðir búði eg tó á Sjómansheiminum, og har fór mest sum øll lønin, so tað endaði við, at eg leigaði mær eitt kamar í Havn.

Elefanturin gav trupulleikar

Tilveran fekk spakuliga skap, men tað

var ikki altíð tað skapið, sum Ashraf kundi hugsað sær.

– Tá mann er ungur, ger mann eisini mistøk. Fyri mín part er einki at ivast í, at eg gjørdi ov nógv við tað váta slagið. Tað var her í Føroyum, at eg kom at kenna elefantin, og hóast mær framvegis dámar elefantin, so eru fløskurnar nú kanska einar fyra um árið. Tá vóru teir munandi fleiri, og at enda kostaði hetta mær eisini arbeiðið.

– Okkurt mátti eg sjálvandi gera, og endin varð, at eg fekk kjans við einum snellubáti – hetta hóast eg ikki hevði ánilsi fyri, hvat ein snella var fyri nakað. Eg sigldi nakrar mánaðir, og hóast eg als ikki treivst við sjórokinum, so endaði eg á kokkaskúla í Klaksvík. Síðani gekk leiðin aftur út á havið, og í nøkur ár sigldi eg sum kokkur.

– Buldruta lívið helt tó fram. Vit arbeiddu sum hestar, meðan vit royndu á bæði nær- og fjarleiðum, og fritúrarnir heima í Føroyum gingu við ballaríi, so sum so nógvir aðrir við mær høvdu tað. Hvør króna var brúkt, áðrenn farið varð útaftur, og at enda sá eg, at hetta bar ikki til.

Bygdi grillbar uttan pengar

Ashraf sigur, at hann nú setti sær fyrri, at hann skuldi í land, men hann hevði ikki ánilsi fyri, hvat hann skuldi gera.

– Eg havi altíð havt hug at vera sjálvstøðugur vinnurekandi. Heima í Pakistan hevði abbi ein handil, har eg plagdi at hjálpa til, og eisini var pápi mín vinnurekandi handverkari. Tí vildi eg gjarna hava mítt egna, og eg kom fram til, at tað mátti borið til at roynt seg við eini grill-barr í Havn. Tá í tíðini var einki sum helst, tá dansurin var stongdur, og eg fór so at kanna møguleikarnar.

– Stóri trupulleikin var, at eg mest sum ongar pengar hevði. Og tann dag